

CONFIAR

editorial

La confiança, el pensar bé, l'optimisme, l'acollida sense límits, és una condició irrenunciable del viure humanament

Avui en dia ens costa confiar. Fa poc llegia un anunci: "la confiança és bona, l'advocat és millor". En la aquesta mateixa línia n'hi havia un altre que deia: "un advocat és més barat que cap". El missatge publicitari és bo, però no cal deixar-se envair per aquest "pensa malament i encertaràs" o bé pel "desconfiar com a lema vital".

Evidentment no ens alineem amb un viure fonamentat en una ingenuïtat que ens faci irresponsables, però tampoc volem viure sempre pensant en la pitjor opció. Pensar d'una manera o d'una altra ens fa viure d'una manera o d'una altra. El que sempre desconfia, el que no dóna espai a l'altre, limita el seu horitzó i viu sempre sota l'ombra del temor i de la por.

A nivell d'ONG naturalment que volem fer una aposta per la confiança i el pensament positiu, però no perquè ens vagin bé les coses o perquè no ens afectin les coses dels altres, sinó perquè tenim una última confiança que no es recolza en nosaltres: l'home és bo per naturalesa. I

això és així, perquè creiem que existeix un ésser d'ordre superior (alguns l'anomenem Déu, Déu-amor), que així ho ha establert. Les experiències que anem compartint ens indiquen que es pot (i s'ha de) viure d'altra manera. Els més desfavorits, els que no tenen res a perdre, doncs només tenen el moment present, ens ensenyen que la confiança, el pensar bé, l'optimisme, l'acollida sense límits, és una condició irrenunciable del viure humanament.

En aquest número la Stephanie ens explica com a través de la seva experiència a Arequipa vol impregnar la seva vida amb més confiança. En un altre context, el Dr. Albrecht Ulmer comparteix amb nosaltres una visió "no políticament correcta" sobre la Sida. Sens dubte, persones com la Stephanie o el Dr. Ulmer ens conviden a no deixar-nos arrossegar per la mediocritat i confiar i apostar pel bé de l'ésser humà, tot i que això molt probablement no ens aportarà cap compensació econòmica, de poder o de prestigi. Gràcies pel vostre compromís i testimoniatge.

El Consell

L'HIV-SIDA DES D'UNA PERSPECTIVA DIFERENT

**Riquesa = tractament i vida;
pobresa = malaltia i mort**

El VIH (Virus de la Inmunodeficiència Humana)-SIDA (Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida) pertany a les grans catàstrofes sanitàries de les últimes dècades i ha accentuat la divisió entre rics i pobres al món. Als països rics es disposa des del 1996 d'una teràpia altament activa, anomenada antiretroviral (HAART). Són combinacions de medicaments molt eficaços, però també molt cars, amb el què els afectats poden viure més temps sense la malaltia desenvolupada, el que significa desplaçar en el temps una mort gairebé segura i freqüentment cruel.

Per a països amb „limited resources“ aquesta teràpia és massa cara. Tot i que les despeses de medicaments a l'any ja s'han reduït d'uns 15.000 euros a aproximadament entre 300 i 600 euros, segons càlculs nostres, roman en els últims dotze anys una realitat humiliant: riquesa = tractament i vida, pobresa = malaltia i mort. Encara a finals de 2007 rebien només un 33% dels afectats el tractament antiretroviral HAART (UNAIDS: Report on the global AIDS epidemic 2008, agost 2008). Àdhuc amb tot aquest tractament està emprat de forma molt menor del que els experts en aquest país els recomanarien als seus pacients: aproximadament només un 10% de les persones que van rebre el tractament eren HIV positius.

El proveïment d'aquests medicaments ha augmentat substancialment gràcies a esforços internacionals. En una recent visita a Tanzània –juliol de 2008– se m'informava que s'hauria aconseguit un proveïment del 100% d'aquests medicaments al mateix temps que estava impressionat per les moltes prescripcions mèdiques que ordenaven el tractament HAART. No obstant això, s'empraven medicaments que nosaltres no emprèiem més a causa d'efectes secundaris. I la dependència del PEPFAR americà i el Global Fund mostra, per dir-ho així, un fil molt fi.

Ja fa 13 anys publicava el Professor Andrieu de París, que també el Prednisolon, molt més econòmic i universalment disponible, pot tenir una influència per a establir el desenvolupament d'una infecció HIV. Tots van riure d'ell. Mai es va prosseguir amb el seu enfocament. No obstant això en la nostra consulta observàvem el mateix efecte pronosticat pel professor Andrieu quan aplicàvem una dosi baixa, gairebé homeopàtica de 5 mg, sense efectes secundaris significatius i costa per exemple només 3 euros a través de „action medeor“ per a un any sencer. Els primers pacients viuen mentrestant 15 i 11 anys amb aquesta teràpia, les diferències són estadísticament significatives. La necessitat d'aplicar el tractament HAART es retarda uns anys, el que significa

pensaments

que en els llocs on es disposa d'aquests medicaments de manera precària o incompleta es guanyen uns desisius anys i els països amb baixos recursos es podrien descarregar econòmicament i fer-se una mica més independents.

Però el món científic no mostra interès i es manté amagat darrere d'arguments acadèmics: Mentre no hi hagi cap estudi que compleixi amb uns requisits científics elevats –prèviament inscrit, dirigit per persones alienes a l'equip investigador, estudis cecs duplicats amb distribució més aleatòria– no es pot treure cap conseqüència. Llavors justament s'hauria de fer un estudi d'aquestes característiques. Però el camp de la investigació i de la formació i amb això també el de totes les carreres científiques (!) és deixat de forma pràcticament completa a la indústria, que produeix els medicaments del car tractament HAART i naturalment cap interès pot tenir a disminuir les seves vendes per investigar alternatives econòmiques. La nostra consulta sola va estalviar aproximadament 25 milions d'euros en els medicaments del tractament HAART. Què podria significar això pel món! Però la ciència apareix depenent dels interessos econòmics: l'estudi exigint no s'ha realitzat fins avui.

Fa 16 anys un dels investigadors de cervell destacats, el Professor McGeer de Vancouver, va indicar la possibilitat d'evitar el Alzheimer amb Ibuprofen. Però tots els seus esforços de realitzar un estudi sobre això van fracassar a causa del fet que Ibuprofen és molt econòmic i mentrestant hi ha possibilitats de majors beneficis econòmics amb substàncies diferents, innovadores!

A escala mundial manquen estructures que puguin acollir tals observacions adientment de manera que l'interès econòmic no sigui l'últim criteri. Mentre que amb més innovacions més marge de benefici hi hagi, majors semblen els perills. Veig això també per exemple en l'àrea de l'hepatitis C i de la medicina d'addicció.

Hi ha possiblement un conflicte entre interessos d'accionistes i humanitat? És un tema en el què s'ha d'escoltar no només el món científic, sinó també i de forma particularment també s'ha d'escoltar a la política i a les esglésies?

En el nostre àmbit una església ha demostrat una crítica vigilància. L'Institut Mèdic de Missió de Würzburg ha organitzat des de fa un any un estudi en la clínica universitària Mwanza de Tanzània. Per al món científic això significa alguns anys més de tranquil·litat: primer esperar a veure què mostren els resultats i en cas de dubte caldrà pensar que això va passar en la llunyana Àfrica

Però és veritablement adient aquesta tranquil·litat?

Dr. med. Albrecht Ulmer
Schwabstr. 26, D-70197 Stuttgart (Alemanya)
correu-e: albrecht.ulmer@gmx.de

DES D'AREQUIPA (PERÚ) (2/2)

„¿COM ESTÀS, GRINGUITA?“

La franquesa, la senzillesa, la calor cordial i l'alegria de viure dels peruans

„¿Com estàs, gringuita?“, així era saludada cada dia pels nens de l'escola a La Mansió. A Amèrica Llatina “gringo” equival a “foraster”, per regla general mai com a ofensa, sinó gairebé sempre amb un matís divertit, però també cordial.

Tot i així, com a forastera m'he sentit al principi. Sense ser alta, la meua estatura era en general més alta que la dels altres, la meua pell és clara, el meu cabell ros i el meu espanyol un poc maldestre. Per què parlo tan estranyament?, quant temps necessites amb l'autobús d'Alemanya a Perú?, quants germans tinc?, ¿on estan els meus pares ara?, parles anglès?, em pots prestar 50 Cèntims?, quins animals tinc a casa?, tens nens? etc. Totes aquestes preguntes em feien freqüentment els nens de l'escola. Paradoxalment les preguntes què fas aquí? i per què visites precisament la nostra escola? no me les van plantejar mai.

En la primera setmana d'octubre 2007 vaig estar per primera vegada a l'escola. A mesura que abandonàvem la ciutat i ens apropàvem al barri pobre de La Mansió els carrers eren cada vegada pitjors. Vam girar a l'esquerra per anar a La Mansió i davant meu es troba una muntanya àrida fins a dalt. La pols inunda els meus cabells, les cases estan cobertes moltes vegades amb una xapa ondulada escassament, els nens per jugar s'inventen cotxes de filferros, juguen a futbol amb una pilota sense aire, hi ha molts gossos que estan bordant davant de les cases i les persones tenen les cares i les mans aspres i vesteixen vestits senzills i esbocinats. També el meu camí diari des de la „Guàrdia civil“ –barri a on es troba l'oficina de CIESCU- a La Mansió es mostrava al principi com una aventura: els molts autobusos, que van a tota pastilla molt a prop de tu, amb els seus cobradors que van a una velocitat de bogueria criden les parades des de la porta, el saltar a l'autobús, que segons el meu gust podria tenir mig metre més d'alçària, i la certesa que l'autobús recollirà a qualsevol persona per molt ple que estigui, ja que la por al contacte no es coneix al Perú.

El desembre de 2007, una vegada esbrinats a través d'uns qüestionaris els hàbits alimentaris, l'estat de la seva salut i de la seva situació familiar a casa dels nens de l'escola, vam visitar a las famílies a les seves cases. Després que coneguéssim algunes famílies

experiències

estava molt impressionada sobre el fet que algunes famílies en La Mansió es poguessin diferenciar tant entre si pel que concerneix al seu benestar, als seus coneixements sobre alimentació i salut. En una llar vam trobar una família de set persones que conviuen juntes en un únic espai a on també es cuina, no hi ha cap moble, el terra és brut i fa olor a excrements i orina. On es troba el pare i marit no se sap. A la casa pròxima trobem una família que viu en una casa amb dos pisos, veiem que hi ha una nevera, cuinen amb gas, tenen un televisor i tant el pare com la mare tenen una ocupació regular. No obstant això, independentment del tipus de famílies que trobàvem, se'ns acogia amb certa desconfiança inicialment, però ràpidament es convertia en una gran hospitalitat i cordialitat.

Com record m'he portat un regal fantàstic: la franquesa, la senzillesa, la calor cordial i l'alegria de viure dels peruans que duré sempre al meu cor. Sobretot he trobat amics en l'associació d'Arequipa CIESCU, la nostra contrapart en el projecte de “La Mansió”. El dia del meu comiat dels alumnes, una noia de cinc o sis anys m'estreny un paper a la mà. Al paper llegeixo el següent: „Ja ha nascut el teu bebè“. Una mica confusa em miro el ventre, o potser vol dir-me que a ella li agradaria ser la meua filla. Li pregunto a una professora que m'expliqui a què es refereix amb aquestes paraules i ella em diu que l'alumna associa el bebè amb la cuina escolar...

A la despedida tothom em va dir que jo no podia oblidar-los i que havia de tornar aviat. Una de les noies, l'Erica, que a diferència de moltes altres noies no coneixia el meu nom o més ben dit no el volia pronunciar, ja que jo era la “gringuita”, es va despedir de mi amb un petó i les paraules: „¡Chau señorita Estephanie!“

Stephanie Wildenberg

actualitat

ACTUALITAT DE "CLAM PER LA DIGNITAT" - ESPANYA

- El "Sopar de la Fam" celebrada el divendres 23 de maig a les 21 hores en la parròquia de Sant Joan Baptista del barri de Gràcia de Barcelona va ser compartida per 19 persones. Es va fer una recaptació de 275 Euros, que s'han fet arribar a Sudàfrica per al projecte "HIV/AIDS Response program" dels Missioners del Sagrat Cor a Sudàfrica. Moltes gràcies als participants i a les persones que no van poder assistir però que ens han fet arribar un donatiu per al projecte. Especialment agraïm a Lluís Vidal, de la parròquia, la seva col·laboració.

- Les dues sol·licituds d'ajuda presentades en el mes de maig a la Generalitat de Catalunya (projecte de sensibilització "BUTWEB-2008-CxD", subvenció sol·licitada: 6.800 Euros; projecte de cooperació internacional "LA MANSIÓ-2008: FORMACIÓ VERSUS DESNUTRICIÓ", subvenció sol·licitada: 15.000 Euros) han estat denegades.

- El divendres 22 d'agost es va celebrar en Sant Just una reunió de socis i la Junta Directiva. Especialment es va tractar la situació actual del projecte de "La Mansió" en Arequipa (Perú). Després varen compartir un sopar.

- Per al mes d'octubre, i aprofitant l'estada de José Álvaro, president de CIESCU-Perú a Barcelona, està previst una trobada amb ell i amb Pilar Solà, presidenta de CIESCU-Espanya. A més, s'intentarà organitzar un acte públic per presentar el projecte de "La Mansió", aprofitant també l'estada de Pilar a Perú en el mes de juny.

- Per al dissabte 27 de desembre està programada la V Assemblea General de "Clam per la Dignitat" que se celebrarà en el Centre Parroquial de Sant Vicenç de Sarrià. Tots els socis i amics de "Clam", sis plau, reserveu-vos la data.

- Els interessats al voluntariat de "Sostre" a Barcelona heu de posar-vos en contacte amb Javi Laguno (xavierlaguno@gmail.com) o amb Secretaria.

- ACTUALITAT DES DE "CLAIM FOR DIGNITY e.V" . - ALEMANYA

- Amb alegria hem rebut la notícia que a Kirgistan, després de la construcció de la primera "casa groga" coordinada per Andreas Simon (veure "experiències" del butlletí núm. 15, juliol-setembre de 2007), i després de la positiva experiència del passat hivern, ja s'hi està construint una segona casa de característiques similars.

- El passat 18 de juliol es va celebrar a l'Institut d'Ensenyament Mig Robert-Bosch de Langenau (prop de la ciutat de Ulm, Alemanya) la segona trobada de treball entre els professors del centre involucrats en el projecte de "La Mansió" amb la Junta Directiva de "Claim for Dignity e.V.". Es va acordar una col·laboració mútua de dos anys per donar suport al projecte de "La Mansió" i crear una cooperació amb l'escola de "La Mansió". En aquest context està prevista per al divendres 7 de novembre una jornada especial a l'Institut Robert-Bosch a causa de la presència del José Álvaro, president de CIESCU-Perú i director del projecte de "La Mansió".

- El dilluns 28 de juliol es va celebrar una trobada en Tübingen amb la Fundació TheoPrax, dirigida pel professor Peter Eyerer. S'hi va acordar una col·laboració mútua amb el projecte de "La Mansió".

- El dissabte 13 de setembre se celebrarà en Tübingen una trobada amb el José Álvaro (CIESCU-Perú), la Pilar Solà (CIESCU-Espanya), el Prof. Peter Eyerer (Fundació TheoPrax) i els membres de "Claim for Dignity e.V.". A més de conèixer-nos-hi personalment, els objectius d'aquesta trobada són presentar profusament el projecte de "La Mansió", així com concretar el treball conjunt per als pròxims mesos.

- Des de "Claim for Dignity e.V" . volem presentar una sol·licitud al programa "Weltwärts" de voluntariat de cooperació internacional afavorit pel ministeri alemany de cooperació i desenvolupament per poder oferir a joves interessats una estada de 6 mesos a un any en Arequipa (Perú), per donar suport el projecte de "La Mansió". Els interessats heu de posar-vos en contacte amb nosaltres.

Traduccions: Irma Fañanás, Rosa Herrero, Manuel Martín i Núria Mundet

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

Av. Diagonal 285, 3-4

E - 08013 Barcelona

Tel: (+34) 932 700 239

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen